Sportul Magazin

ROMÂNII ÎN RINGUL EUROPEAN

În aceste zile se dispută în capitala Iugoslaviei, la Belgrad, cea de a 20-a ediție, jubiliară, a campionatelor europene de box amator. Cu acest prilej, considerăm interesantă o succintă trecere în revistă a prezenței pugiliștilor români în ringul european.

În România, boxul s-a bucurat totdeauna de o mare popularitate, furnizînd în perioada interbelică ciților campioni celebri, ca Lucian Popescu, fost triplu campion al Europei, Aurel Toma sau Gh. Popescu, care au evoluat pe marile ringuri continentale, adjudecîndu-și titluri sau obținînd victorii de prestigiu. În pugilismul amator, reprezentanții României au repurtat, în perioada respectivă, doar două medalii : una de argint, prin Anton Oșca (la categoria cocoș) și una de bronz, prin Marin Gaspar (la categoria pană), ambii la campionatele europene desfășurate la Milano, în anul 1937.

În ultimele decenii, datorită condițiilor create mișcării sportive din România socialistă, boxul amator a căpătat o mare dezvoltare și succesele lui nu au întîrziat să se arate. **Primul titlu de campion european a fost cucerit în anul 1957, la Praga, de semigreul Gheorghe Negrea**, după ce, cu doi ani înainte, Mircea Dobrescu (cat. muscă), care a fost și vicecampion olimpic la Melbourne, obținuse o medalie de argint. În anul 1967, cu prilejul campionatelor europene desfășurate la Roma, **Nicolae Giju** (categoria cocoș) a cîștigat medalia de aur, iar alți componenți ai echipei române au obținut patru medalii de argint și una de bronz.

Cel mai important succes al boxului românesc la campionatele europene a fost realizat cu prilejul celei de a 18-a ediții, care a avut loc la București, în 1969. Patru reprezentanți ai culorilor sportive românești : **Constantin Ciucă** (cat. muscă), **Aurel Dumitrescu** (cat. cocoș), **Calistrat Cuțov** (cat. semiușoară) și **Ion Alexe** (cat. grea) au devenit campioni continentali. În anul 1971, la Madrid, tot patru pugiliști români : Aurel Mihai (semimuscă), Antoniu Vasile (semiușoară), Calistrat Cuțov (ușoară) și Alec Năstac (mijlocie) au fost finaliști ai competiției. Concomitent, cinci colegi de ai lor au obținut medalia de bronz : Constantin Gruiescu (muscă), Aurel Dumitrescu (cocoș), Gabriel Pometcu (pană), Ion Györffi (mijlocie mică) și Horst Stump (semigrea).

Înaintea primei lovituri de gong a celei de a 20-a ediții, **bilanțul românesc la campionatele europene de box amator este deci următorul : 6 medalii de aur, 14 de argint și 26 de bronz.**

Un român, C. Alexe, pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de onoare, la C.E. din București, din 1969. Albumul boxului românesc așteaptă alte fotografii asemănătoare, de la Belgrad...

Foto : N. Dragoș

Cînd bunicii făceau sport!

CICLOTURISM ACUM UN SECOL

Cicloturismul, admirabil mijloc de recreare, pe care-l redescoperim astăzi, are în realitate o îndelungată tradiție. În București și-a făcut apariția acum mai bine de un secol...

...Era într-o duminică, mai precis cea care purta pe fila de calendar data de 21 septembrie 1869. „Mai mulți membri din Societatea Română de Arme, Gimnastică și Dare la Semn, porniseră cu velocipedele de la bariera Șoselei de la 9 ore dimineața, sub conducerea d-lui Vilemo, profesorul de velocipedie al societății"...

Ziarele vremii au relatat detaliat peripețiile acestei prime excursii pe velocipede, așa că sîntem în măsură să-i... însoțim și noi — după un secol ! — pe **„întrepridii călăreți"**. Să o facem dar...

În mai puțin de o jumătate de oră ei au parcurs **„distanța de la Bariera Mogoșoaiei pînă la Herăstrău"**. Dar nu de unii singuri, ci însoțiți **„de mai multe trăsuri cu privitori"**, iar în drum, **„lume multă ieșia într-o întîmpinarea lor"**. Continuîndu-și călătoria **„velocipediștii nostri înfruntară cu semeție locurile cele mai anevoioase de umblat de la Herăstrău, prin sate, pe dealuri, văi, poduri și hirtoape, pînă la Șoseaua Bănesci, pe care se urcară pînă în pădurea cu același nume"**.

După **„6 minute de repaus, expeditiunea"** a purces spre casă.

Vă interesează — poate — și viteza cicloturiștilor de atunci. Vă rugăm să o deduceți singuri : cunoscînd că ei au parcurs **„cu iuțeala cailor de poștă (cei buni !) peste 20 de milometre în mai puțin de două ore"**.

Pe bună dreptate, președintele societății, V. A. Urechia, avea să menționeze în darea de seamă pe anul 1869 că în velocipedie, multi dintre membri **„sînt de o forță deosebită"**.

...Așa a fost scrisă una dintre primele — se pare că prima — dintre filele istoriei ciclismului în țara noastră. **(D. ȘTEFLEA).**

ȘTIAȚI CĂ...

...pentru prima oară în istoria ei, finala Cupei Davis s-ar putea juca în nocturnă, pe teren acoperit ? Aceasta este intenția Federației americane de tenis, exprimată prin președintele ei, Walter Elcock, în cazul cînd Statele Unite s-ar califica în finală și i-ar reveni dreptul de organizare.

...în cadrul unui turneu triunghiular, Pfaff, portarul echipei belgiene Beveren, a apărat 6 lovituri de la 11 metri? Știrea ar fi trebuit, însă, redactată altfel: „știați că, în cadrul unui turneu triunghiular, au fost ratate 6 lovituri de la 11 metri?"

...în comparație cu alți săritori în lungime, Randy Williams, care a reușit, recent, un salt de 8,46 m (a treia performanță mondială, după acel incredibil 8,90 m al lui Bob Beamon și 8,49 m al lui Ralph Boston) este un... pitic ? El nu măsoară decît 1,75 m, iar greutatea lui este de 68 kg.

...arbitrul N. Rainea este responsabilul brigăzii artistice a Fabricii de rulmenți din Bîrlad ? Multe dintre spectacolele acestei brigăzi l-au avut ca autor și ca prezentator pe Niculae Rainea.

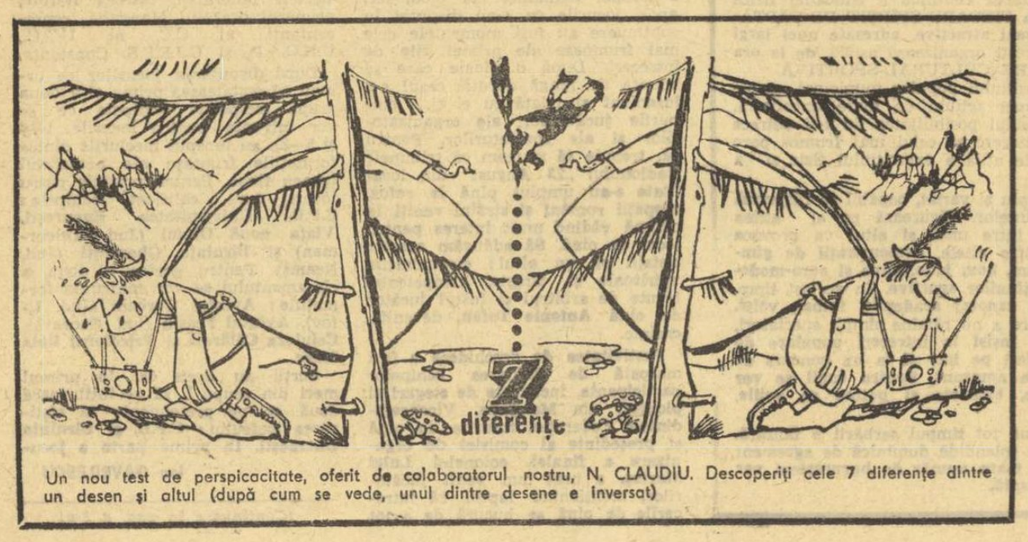

Un nou test de perspicacitate, oferit de colaboratorul nostru, N. CLAUDIU. Descoperiți cele 7 diferențe dintre un desen și altul (după cum se vede, unul dintre desene e inversat)

„SPORTUL ESTE UN IMPORTANT ELEMENT DE PACE"

ne declară sir Philip Noel-Baker, laureat al premiului Nobel

— Într-o bună zi — nu știu încă dacă anul acesta sau într-un viitor apropiat — voi propune drept candidat la premiul Nobel pentru pace : mișcarea olimpică !

Cu aceste cuvinte a debutat interviul nostru cu **sir Philip John Noel-Baker**, la hotelul Arabella din Viena, unde distinsa personalitate britanică se afla ca participant la Conferința sportivă europeană și unde a asistat la ședința Comitetului executiv al Consiliului internațional pentru educație fizică și sport (de pe lîngă UNESCO) al cărui președinte de onoare este.

Un bărbat de 84 de ani (s-a născut la 1 noiembrie 1889), ușor adus deasupra bastonului de care se servește la mers, dar cu spiritul atît de viu încît își permite să glumească, spunînd cît de mîndru este că e mai tînăr decît Avery Brundage și că are astfel dreptul, mai curînd decît fostul președinte al C.I.O., să-și spună cuvîntul în problemele sportului mondial.

Firește că are acest drept, în primul rînd în calitatea sa de vechi concurent olimpic. A participat la trei ediții ale Jocurilor Olimpice : în 1912, în 1920 și în 1924. Mai mult, el se poate lăuda și cu o medalie de argint în cursa de 1 500 în 1920. Dar amintirea sa sportivă cea mai frumoasă este lupta pe care a dat-o, împreună cu compatriotul său Stallard, împotriva celebrului finlandez Paavo Nurmi, în proba de 1 500 m de la Paris (1924).

Iată deci o carieră sportivă strălucită, care-i permite să spună astăzi : **„De peste 66 de ani, adică de cînd mi-am început activitatea atletică (într-un colegiu american), am motive serioase și pe deplin verificate ca să susțin nu numai că sportul este un element de pace, dar că este unul dintre cele mai importante"**.

În 1959, sir Philip John Noel-Baker a primit premiul Nobel pentru apreciabila sa activitate în favoarea păcii, desfășurată între cele două războaie la Liga Națiunilor. Amintirile sale sînt pline de nostalgie și de prețuire pentru foștii săi colegi de la Geneva, pentru Nicolae Titulescu, pentru Elena Văcărescu, pentru George Oprescu, care „aveau vocația păcii". Ca laureat al premiului Nobel pentru pace, el are dreptul să propună noi candidați. **„M-am gîndit la mișcarea olimpică** — ne-a spus dînsul — **fără a uita că majoritatea candidaturilor vizează personalități. Lumea olimpică este de fapt un microcosm al Concordiei între popoare"**.

— Dacă sportul are valoarea unui factor de pace — l-am întrebat, — atunci ce rol își asumă Consiliul internațional (C.I.E.P.S.) pe care-l prezidați ?

— **C.I.E.P.S.** — ne-a răspuns sir Philip Noel-Baker — **este de fapt o fabrică de idei, o sursă de filozofie a sportului și — pe cît posibil — un avocat al standardului etic, al acelei frumoase expresii engleze ști care este fair-play-ul ! Am fost șeful echipei olimpice britanice în 1952 și încă de atunci am apreciat ținuta morală a multor sportivi. Atleții mi s-au părut totdeuna gata de cooperare. Sportul este valoros nu numai pentru „capacitatea de inducție emoțională" pe care o evocă René Maheu, ci și pentru spiritul de conlucrare pe care-l impune !**

Victor BANCIULESCU

GÎNDURI DESPRE LONGEVITATEA SPORTIVĂ

Statisticile Organizației Mondiale a Sănătății, demonstrează că în ultimele două decenii, datorită excepționalelor descoperiri ale științei și a îmbunătățirii condițiilor de igienă socială, incluzînd aici și educația sanitară, parte integrantă a culturii omului evoluat, limitele tradiționale ale mediilor de virstă au urcat spectaculos ștacheta longevității, într-un mare număr de țări.

Ca urmare a unor profunde prefaceri sociale, în România, media longevității a crescut vertiginos de la 42 de ani cît era în 1933 la peste 68 în zilele noastre.

Firesc, la rîndul ei și longevitatea sportivă cunoaște în această epocă tot mai numeroase cazuri de performeri longevivi, nemaivorbind de numărul celor care practică sportul pentru sănătatea lor pînă la virste respectabile.

De la moș Cantilli, ciclistul septuagenar, dintre cele două războaie mondiale, la neobositii atleți Dinu Cristea sau Baboie din anii '50, exemplele de tinerețe veșnică au impus admirație și respect. Ele au stîrnit nu rareori senzație, cu atît mai mult cu cît, în același timp, paralel se înregistrau dispariții premature din sport a unor talente, decimate în primul rînd de virusurile infatuării timpurii, a vieții nesportive, a credinței nestrămutate în trăinicia talentului, neconsolidat însă prin sudoarea miilor de ore de antrenament și prin asprimea unor privațiuni, obligatorii în sportul de performanță.

Evident, longevitatea sportivă este determinată nu numai de regimul de antrenament, ci și de alte cauze mai generale. Ea include, pe lîngă gradul de sănătate al individului (așa cum preciza într-un recent interviu Dr. Aslan, referindu-se la longevitate în general) condițiile sociale în care trăiește acesta, bogăția vieții sale spirituale, alimentația rațională (care exclude toxicele de orice fel), regimul său de muncă și de odihnă sau, uzitînd un termen consacrat în sport, echilibrul dintre efortul fizic și recuperare.

Fără a avea pretențiile unei incursiuni științifice, putem afirma că toți cei care au supraviețuit mai mult decît onorabil în sportul de performanță al deceniilor de concurs — printre care putem cita pe celebrul fotbalist englez Matthews, care la 50 de ani mai juca în prima ligă, pe Archie Moore, campion mondial de box la 48 de ani și pe Coinard, un atlet francez care, trecut bine de 40 de ani, mai stabilea recorduri ale Franței cu performanțe remarcabile, au fost oameni dotați cu o excepțională sănătate fizică și psihică.

La noi, la loc de frunte, l-aș situa pe Dinu Cristea, care la aniversarea semicentenarului său mai ținea piept încă onorabil tineretului în durele curse de fond.

Exemple mai recente, ne recomandă stăruitor în primul rînd pe Lia Manoliu, participantă în 20 de ani la 6 olimpiade. Un adevărat record mondial aureolat și de sclipirile a 3 medalii olimpice, dintre care una de aur. Nu departe de ea se situează și Olga Orban-Szabo cu 5 participări și 3 medalii olimpice, precum și Aurel Vernescu, care a dominat caiacul românesc timp de peste un deceniu și jumătate.

Nu de mult, și-a încheiat activitatea competițională și fotbalistul Lereter, în pragul a 40 de ani și desigur exemplele ar putea continua...

Elementul caracteristic este acela că toți, fără excepție, în afara faptului că s-au bucurat de un echilibru fizic și psihic perfect și de o viață ferită de agresiunile nocive ale exceselor iraționale, au fost adepți convinși ai antrenamentului sistematic, ai vieții ordonate. O condiție simplă, dar aspră, care ține în mare măsură de caracter, de educație, de ceea ce definește omul, condiție fără de care (mai ales în rigorile antrenamentului contemporan) nu se poate ajunge la culmile strălucitoare ale consacrării și mai ales la menținerea îndelungată pe piscurile sale periculoase.

Altminteri se așterne pe nevăzute, dar implacabil, zgura mediocrității și îmbătrînirea timpurie care a trimis atîtea și atîtea talente la o „pensie" prematură.

Iată un subiect de reflecție pentru actualii și viitorii performeri, cît și pentru cei ce se ocupă de destinele lor. Aceasta este una din lecțiile abecedarului sportiv, ce se cere a fi învățată timpuriu, altfel este sigur că va fi prea tîrziu...

Ion BALAȘ

OMUL ȘI HALTERA

O bară terminată cu roți de fier,
Inele,
E gajul bătăliei din ce în ce mai grele,
Ce-o aduc halterofilii cu-n titan
Magnetic, invizibil, imens, subpămîntean.

Văzînd că se infundă ponderabilitatea,
Pămîntul își dispută cu omul,
Greutatea.
Acesta o cuprinde cu palmele-i, ce parcă
I s-au lipit de bară.
Acum ! Din nou ! Încearcă
S-o smulgă din tăria pămîntului,
Afară
Cu-a lui voință dîrză, stăpînă, temerară.

Pămîntul o reține cu lanțuri nevăzute
Dar el o prinde iute
Ca pe-o unealtă ;
O mînglie, o saltă,
O smulge, o ridică mereu mai sus... la piept
Și-apoi, mai sus... de-asupra !
O ține-n aer, drept !
Și bara terminată cu roți de fier călit,

El, Omul o arată mărețului zenit...
Apoi o-napoiază pămîntului,
De jos,
Așa cum fac sportivii cu-nvinșii :
Generos !

Victor HÎLMU

UN „STÎNGACI"... ÎNDEMÎNATIC!

Numele lui **Adrian Cosma** a intrat de mai mult timp în rîndul numelor consacrate ale handbalului nostru. Timid și retras în afara terenului de joc, extremul dreapta al Universității București se metamorfozează uluitor în fața semicercurilor adverse, devenind un șuter de temut pentru fiecare portar.

L-am întîlnit pe internaționalul bucureștean acum cîtva timp, pe aleile de la stadionul Tineretului.

Dialogul nostru s-a legat repede, începînd cu o întrebare firească :

— **Ce faci aici, Adriane, doar s-a încheiat campionatul ?**

— Am venit să mai alerg încă o dată cursa de rezistență pe care am susținut-o în cadrul normelor fizice. E adevărat, atunci mi-am îndeplinit baremul, dar pentru că n-am fost prea mulțumit de rezultat, am încercat din nou, alergînd acum cu cronometrul în mînă, de unul singur. Am reușit să întrec rezultatul inițial cu aproximativ 500 de metri.

— **Vorbește-mi puțin despre tine, despre începuturile tale în sportul care ți-a adus consacrarea.**

— M-am născut în 1950 la Timișoara, dar liceul l-am urmat în București, la „Caragiale". Acolo m-a descoperit profesorul Camil Mortun. El m-a determinat să trec de la natație la handbal. Am debutat la „Tînărul Dinamovist", sub îndrumarea antrenorului Ilie Alexandru, iar la terminarea școlii am fost promovat în echipa de seniori a clubului din „Ștefan cel Mare".

— **Ce s-a întîmplat mai departe ? Știu că ai „trădat" clubul care te-a descoperit, plecînd la Universitatea.**

— Lucrurile nu stau tocmai așa. Odată promovat în echipa „mare" am devenit titular... pe banca rezervelor. Nimeni nu avea încredere în mine, nu mi se întrevedea nici un viitor, așa încît am jucat doar în două meciuri dintr-un campionat. Apoi, într-o zi, antrenorii Oprea Vlase și Eugen Trofin au hotărît să facă un schimb de jucători. „Nea Vlase" voia să-l ia pe Valentin Preotu de la Universitatea și, în schimb, clubul studențesc m-a cerut pe mine. De-atunci mi-a surîs norocul.

— **A fost numai noroc ?**

— Nu, firește, noroc a însemnat numai transferul, pentru că odată devenit jucător al Universității și elev al antrenorului E. Trofin ambițiile mele au crescut proporțional cu pregătirile pe care le făceam și cu încrederea care mi se arăta. E adevărat, la început m-a durut faptul că din inter am fost trecut pe extremă, dar abia peste cîtva timp aveam să înțeleg că noul meu antrenor îmi descoperise adevărata vocație. Întotdeauna îmi spunea că „stîngacii" nu prea înalți — cum eram eu — sînt predestinați pentru postul de extremă dreaptă, iar dacă au forță pot să șuteze, din cînd în cînd, și de la 9 m.

— **Cum ai promovat în lotul național ?**

— Primul meci în echipa națională l-am jucat la Lund, cu Suedia în 1971. Am reușit să înscriu două goluri, dar scorul final ne-a fost nefavorabil. Înainte de această partidă însă, mai făcusem parte și din echipele reprezentative de juniori și tineret.

— **Din acel moment, ai rămas în lotul național. Ce satisfacții mai mari ai avut jucînd alături de cei mai buni handbaliști ai țării ?**

— Fără îndoială, în fruntea bucuriilor trebuie să pun medalia de bronz cucerită împreună cu echipa la J.O. de la München. Cea mai mare satisfacție am avut-o, însă, cu națională studențească, la începutul acestui an, cînd am cucerit titlul de campioni mondiali universitari. Nu pot uita, mai ales, finala cu echipa U.R.S.S., în care am reușit să înscriu 6 goluri.

— **În altă ordine de idei, duminica trecută s-a încheiat campionatul național. Universitatea București putea să cîștige titlul ?**

— Categoric, da, dar am avut și noi nesansa noastră. Punctul „cheie" l-a constituit meciul cu Steaua, în care a trebuit să jucăm fără Radu Voina. Atunci am pierdut campionatul. Păcat... Dar bucuriile și tristețile sînt legi nescrise ale întrecerii sportive. Și trebuie să te obișnuiești cu ele !

Horia ALEXANDRESCU

3 234 DE MECIURI — FĂRĂ NICI O ÎNFRÎNGERE

Din anul 1927 — data înființării ei — și pînă acum, renumita formație de baschet Harlem Globetrotters a susținut, în 87 de țări, 11 663 de meciuri, dintre care a cîștigat 11 450, înregistrînd doar 213 înfrîngeri. De notat că, din sezonul 1962—1963 și pînă acum, baschetbaliștii lui Harlem Globetrotters au susținut 3 234 de întîlniri, fără să fi cunoscut nici măcar o singură dată înfrîngerea !

Iată și cîfre elocvente, privind recordurile de spectatori la o singură partidă a lui Harlem Globetrotters :

11 aprilie 1951 : Pasadena, California : 36 102 spectatori plătitori

5 mai 1951 : Rio de Janeiro : 51 187.

21 august 1951 : Berlinul Occidental : 75 000.

În 1961, evoluînd în cadrul a 8 partide în Polonia, 4 în Ungaria și 3 în România, renumiții baschetbaliști — cei mai mulți de culoare — au atras 250 000 de spectatori.

De unde se vede că, uneori, baschetul, joc deosebit de spectaculos, poate concura fotbalul !

PICĂTURI

● Antrenorul l-a schimbat pentru joc periculos : marcase două goluri în propria poartă.

● Fair play. După ce a primit mingea de la adversar, politicos, i-o înapoie.

● După ce a marcat un gol, a părăsit terenul de joc pe targă : nouă coechipieri se năpustiseră să-l felicite.

● Se afla în propriul teren și totuși era afară din joc.

Aristide MIRCEA

RĂSPUNDE Don Poștaș

VASILE POPA, VASLUI. Ați pierdut pariul : dacă am reușit să cîștigăm, anul acesta, Cupa Davis, trofeul nu ne-ar reveni definitiv, el fiind **permanent**

transmisibil. Credeți că, în aceste condiții, nu mai este cazul să se lupte cu atîta îndîrjire pentru cîștigarea lui ? Eu zic că da !

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. V-am simțit lipsa ! Dar, iată o reîntîlnire plăcută, prilejuită de definiția dv. în patru rînduri : **„Ce este SPORTUL ?" :**

Pentru unii : joc, mișcare,
Lupta cu un adversar,
Mijloc de fortificare.
Pentru alții.., un ziar !

M. IONESCU, COMUNA SUSANI. Observațiile dv. sînt interesante : 1. F.C. Argeș nu a reușit să învingă pe Steaua roșu, nici acasă, nici în deplasare. 2. Steaua roșu nu a izbutit să învingă pe Universitatea Craiova, nici acasă, nici în deplasare. 3. Universitatea Craiova nu a putut să învingă pe F.C. Argeș, fie că meciul a avut loc la Craiova, fie la Pitești. Nu înțeleg, însă, întrebarea pe care mi-o puneți : **„cum se explică cele de mai sus ?"**. Fotbalul este plin de surprize și de ciudățenii, pe care nu reușesc să le explice nici cei mai mari specialiști. Și dv. aveți pretenții ca eu să dezleg misterele acestui sport ! De altfel, ar mai fi pline stadioanele de fotbal, dacă n-ar exista aceste „mistere", aceste întrebări la care nu se poate răspunde ?

MIHAI TEODORESCU, SF. GHEORGHE. **„Știu că în ediția 1964—65, Dinamo a întrecut pe Steaua roșu, la București, cu 10—1. M-ar interesa scorul la pauză și, mai ales, autorii golurilor"**. Să știți că nu prea avem spațiu pentru a-i enumera pe toți ! Să încercăm totuși : Ene II (3), Frățilă (2), Pircălab (2), Haidu, Petru Emil și Octavian Popescu. Pentru brașoveni, golul, să-i zicem, de onoare, l-a înscris Hașoti. Să nu uit scorul de la pauză : 5—0.

ANTON SCUTARU, IAȘI. S-a renunțat — și a fost o măsură bună — la clauza potrivit căreia, în meciurile pentru Cupa Davis, înlocuirea unuia dintre jucătorii care au susținut primele două meciuri de simplu însemna, din oficiu, punct pierdut pentru echipa respectivă, oricare ar fi fost motivele înlocuirii. Acum, în baza unui certificat medical, o astfel de înlocuire este permisă, lucru ce s-a și întîmplat în formația olandeză, în recentul meci cu echipa noastră.

OCTAVIAN GABOR, BEIUȘ. **„Aș vrea să devin arbitru de fotbal, la una dintre diviziile superioare. Care sînt condițiile ?"**. Vi le spun, deși mă gîndesc că într-o zi m-ați putea blestema, fie dv., fie spectatorii ! Se cere să aveți 18 ani

și să absolviți un curs de arbitri. Din cînd în cînd se organizează astfel de cursuri, pe lîngă C.J.E.F.S. Dar, nu vă garantez că veți fi delegat, de la început, să arbitrați un meci Dinamo—Steaua !

UN GRUP DE CITITORI DE LA C.A.P. VANITORI. A fost o eroare în grupa I din preliminariile C.M. de fotbal, reprezentativa Ungariei are golaveraj : 9—4.

TEODOR DUMITRESCU, BUCUREȘTI. 1. Rapid a retrogradat de două ori, după edițiile din 1953 și 1954 ale campionatului Diviziei A. 2. Iată formația de bază a feroviarilor, în ediția 1966—67, care avea să le aducă, pentru prima oară, tricourile de campioni : Răducanu — Lupescu, Motroc, C. Dan, Greavu — Dinu, Jamaichi — Năsturescu, Dumitriu II, Ionescu, Codreanu.

EUGEN AMARIȚEI, CHILIA NOUĂ. În urmă cu 21 de ani, județul Suceava a fost reprezentat în campionatul Diviziei A, prin C.A. Cîmpulung, care, la prima ei participare, în 1952, s-a clasat pe locul al treilea, din douăsprezece echipe. În anul următor, după terminarea turului, formația s-a desființat.

Ilustrații N. CLAUDIU

SCHIȚĂ UMORISTICĂ — SUPORTERII

Acum cîtva timp, pe cererea mea mai lipsea o singură semnătură. Una singură, pentru a-mi rezolva o treabă importantă. Cînd mai aveam doar cîțiva pași pînă să intru la șeful respectiv, ca să mă interesez de mersul lucrării, dau nas în nas cu un prieten „atotștiutor". El m-a prevenit, binevoitor :

— Fii atent cum îl iei pe șef. E „rapidist" din tată-n fiu.

Am deschis deci larg ușa șefului și, cu cel mai voios zîmbet pe buze, am strigat din prag :

— Pentru Rapid și rapidiștii lui în frunte cu trompeta lui Tudorică, ura, ura, ura !

Omul de la birou a ridicat ochii din dosare, un pic surprins de această înflăcărată manifestare, apoi imediat, i-a mutat cu repeziciune pe hîrtiile mele, decretînd :

— Lipsește adeverința de la întreprindere.

— Este una acolo.

— Nu-i valabilă. E depășit termenul. Aduceți alta Bună ziua !

Nimerisem prost. Abia ajuns în stradă, mi-am amintit că „Rapidul" deraiase la Ploiești și că deci nu alesesem cel mai propice moment ca să-mi exprim entuziasmul în fața suporterului său. Am revenit după cîteva zile într-o luni, imediat după ce Rapidul învinsese pe Dinamo cu 2—0.

— Senzațional a jucat Rapidul, ați văzut ?, am început să perorez imediat ce am dat ochii cu șeful.

Am continuat vreo cinci minute însufletita mea pledoarie, presărînd-o din belșug cu amănunte picante din biografiile titularilor, rezervelor și maseurilor de la Rapid, precum și ale rudelor pînă la a treia „spiță".

Șeful mă asculta distrat și zîmbea dus pe gînduri. Apoi, cînd a vorbit el și n-am mai zîmbit eu :

— În cererea dv. e o adresă și în Buletin alta. De ce n-ați făcut mutația ?

Avea dreptate. Am revenit iarăși după cîteva zile și am început, bineînțeles, tot cu...

— Ați văzut cum i-au bătut pe Farul în ultimele minute ? V-am spus eu că rapidiștii nu se lasă cu una cu două.

Șeful a zîmbit din nou, dar mie începuse să nu-mi mai placă zîmbetul acesta, drept să vă spun. Și temerile mele s-au adeverit. Șeful a deschis din nou gura și a dat sentința :

— Vino, te rog, altă dată, azi sînt ocupat cu niște „situații" urgente!

Au trecut cîteva zile, am plecat într-o deplasare, dar imediat după ce m-am întors, m-am năpustit cu forțe noi spre cabinetul șefului „rapidist" :

— Aaa, nu vă faceți sînge rău cu „Rapidul" e-a fost eliminat din cupă. Și-apoi golul acela al lui Bălută toată lumea știe, a fost marcat din ofsaid. Dar ce spuneți de Dinamo? S-o elimine, cine ? Constructorul Galați din Divizia C! Ha! Ha! Ha!

— Vino peste patru săptămîni a șuierat șeful și am simțit, din privirea sa cruntă, că dacă ar avea o călimară la-ndemînă, ar expedia-o în direcția mea...

..Mergeam foarte abătut pe stradă, cînd deodată mă simt bătut pe umăr. Era amicul meu „atotștiutor" și părea foarte agitat :

— Bine că te văd, gîfîi el Te caut de două săptămîni. Mai dădu drumul unui gîfîit și continuă : „Azi am aflat că șeful acela „rapidistul", nu mai lucrează acolo de vreo două luni.

— Nu mai spune...

— Și în locul lui pe cine crezi că l-a pus ? Pe unu' Tomescu, dinamovist din tată-n fiu. Așa că vezi cum îl iei...

...Nu-l mai „iau" în nici un fel. M-am hotărît. Îi documentez temeinic pe bunicul meu în problema „Dinamo" și-l însărcinez pe el să continue... tratativele. Cu mine sînt lămurit. Am dat în... bară !

George MIHALACHE